

FÜGGETLEN RENDESZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/763/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

345/2015. (IX. 24.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos¹** 2014. november 28-án előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2015. szeptember 24-én megtartott zárt ülésén – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében - hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv –a BRFK (...) kerületi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2014. november 28-án postai úton küldte meg beadványát, amelyben arról számolt be, hogy Fényképes igazolvánnyal nem rendelkezik, Sz.-ban vallása miatt atrocitások érték, jelenleg Magyarországon hajléktalanként él. Szeptember 24-én érkezett, azóta hét alkalommal vitték be különböző kapitányságokra személyazonosítás végett.

November 12-én délelőtt fél tíz körül, az L. utcában egy rendőrautóból kiszállva két járőr igazoltatta a panaszost. Ahogy korábban már többször is, nekik is elmondta, hogy nincs fényképes igazolványa, erre a rendőrök azt mondták, hogy menjen be velük a kapitányságra, amit készséggel elfogadott, mint korábban hasonló esetben mindannyiszor. Az egyik rendőr felszólította, hogy előtte még ürítse ki a zsebeimet. Ennek a felszólításnak azonban nem tette eleget, mert nem értette, hogy az utcán hová kellene kiürítenie a zsebeit. A rendőr négyszer-ötször megismételte a felszólítást,

¹ Az Rtv. 93/A. §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

majd miután annak továbbra sem engedelmeskedett, az intézkedő rendőr hátrabilincselte a panaszos kezeit és az autóba tuszkolta. A kapitányság elé érve felszólították, hogy szálljon ki a kocsiból. Ennek sem engedelmeskedett a panaszos, azt mondta, hogy egy ügyvéddel szeretne beszélni. A rendőrök ezt követően erőszakkal kirángatták a kocsiból és bevitték a P.utcai kapitányság épületébe.

Körülbelül fél 1-ig a folyosón ült hátrabilincselte kézzel. Ez idő alatt a rendőrök a panaszos zsebeit kiürítették, a nála lévő két táskát tartalmát kipakolták, és minden dolgot jegyzőkönyvbe vettek. A hozzá intézett kérdésekre a panaszos nem válaszolt, folyamatosan ügyvédet kért. A rendőrök között lezajlott beszélgetésből arra következtetett, hogy a panaszost tartják valamilyen, aznap reggel elkövetett bűncselekmény lehetséges elkövetőjének, azonban nem gyanúsították meg semmivel, kihallgatása nem volt. Miután a bilincselés miatt fájdalomra panaszkodott, fél 1 körül levették a bilincset. Ezt követően egy mentőorvos jött be, hogy megvizsgálja, a rövid vizsgálat után azonban semmilyen papírt nem kapott.

A panaszos dolgairól készült jegyzőkönyv elkészültét követően még fogdába is zárták. Amikor felszólították, hogy vegye ki a cipőfüzőit, ennek sem tett eleget, ezért két rendőr fűzte ki azokat a cipőiből. Ügyvédet csak ezt követően hívták, a panaszos által megadott elérhetőségeken. Először az AVM-es utcajogászt hívták, de a rendőrök azt mondták, hogy nem tudták elérni, majd a M. Alapítványnak dolgozó ügyvédet hívták, de őt sem lehetett elérni. Ezen kívül a panaszos tudta még a H. és a M. számát is, s kérte a rendőröket, hogy akkor ezeket is hívják, de a rendőrök azt mondták, hogy ezek nem személyek, ezért őket nem hívják. Az egyik rendőr megkérdezte a panaszostól, amikor a fogdán volt bezárva, hogy az előállítás alatt keletkezett-e panasz vagy sérülése. Erre a panaszos igennel felelt, az elkészült igazoláson azonban, mindkét esetben a „nem keletkezett” rubrikát húzták alá a rendőrök. Ezt észlelve a panaszos bekarikázta a „keletkezett” rubrikát, mindkét példányon. Aznap délután háromnegyed háromkor engedték el. A fogvatartásról szóló igazoláson a fogvatartás okaként a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 33.§ (1) e) pont van megjelölve.

A panasz tárgyává tett jogsértések:

a) Az előállítás jogcímének hiánya. A panaszos számára átadott igazolás az Rtv. 33. § (2) bekezdés e) pontjára hivatkozik az előállítás jogcímeként. Eszerint „A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akinek előállítását külön törvényben meghatározott feltételek alapján elrendelik”.

Ennél több információt az igazolás nem tartalmaz az előállítás jogcíméről, így valójában az sem tudható, hogy melyik törvényben meghatározott milyen feltételek indokolták a panaszos előállítását. Ez legalábbis sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, mert az előállítás pontos jogalapjának és indokainak ismerete hiányában a személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel szembeni panaszjog is kiüresedik: a panaszos nem tudhatja, milyen indokokkal szemben tud egyáltalán jogorvoslással élni. Ez pedig sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való jogot, és egyben a XXIV. cikk (1) bekezdésében külön nevesített indokolt határozathoz való jogot is.

b) Az előállítás indokolatlan hossza. Az előállítás öt és fél órán keresztül tartott, de semmit nem tud arról a panaszos, hogy ez milyen célt szolgált, semmilyen jogsértés elkövetésével nem gyanúsították meg, így az öt és fél órás időtartam szükségessége feltárhatatlan, A panasz eljárásban szükséges

tisztázni, hogy milyen körülmények indokolják a személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosító rendőri döntést. Jelen ismeretei alapján vitatja, hogy az öt és fél órás szabadsághoz tartozó legítim célt szolgálta, így az sértette az Rtv. 15. §-ában rögzített arányosság követelményét, és ezen keresztül az Alaptörvény IV. cikkében rögzített személyi szabadsághoz való jogot.

c) A védő értesítésének elmaradása. Az Alaptörvény XXXVIII. cikk (3) bekezdésében rögzített védelemhez való jog a panaszos véleménye szerint és az Európa Tanács 1987. évi Egyezménye alapján létrejött, a Kínzás és Embertelen vagy Megalázó Bánásmód vagy Büntetés Megelőzésére Hivatott Európai Bizottság (CPT) előírása szerint is, nem pusztán a büntetőeljárás alatt, hanem már a rendvédelmi szervek általi fogvatartás kezdetétől megilleti a fogvatartott személyt, a fogvatartás jogcímétől függetlenül. Az a tény, hogy a rendőrök az általa adott elérhetőségek közül, a M. H. B.-ot és a M. Sz. Cs.-ot nem voltak hajlandóak értesíteni, a védelemhez való jog sérelmét jelentették. Az indokolás, miszerint a fent említett szervezetek nem természetes személyek, nem elfogadható, ugyanis a rendőrség önhatalmúlag nem döntheti el, hogy mely szervezeteken vagy személyeken keresztül értesítheti a panaszos, a védelmét ellátó ügyvédet.

d) A panasztételhez való jog sérelme. A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban Rtv.) 92.§ (2) bekezdése alapján, akinek a rendőri intézkedés alapvető jogát sértette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez. Ezt a panaszt az előállítás időtartamáról szóló igazoláson is meg lehet tenni. A panasz meglétéről, illetve az esetleges sérülés keletkezéséről a fogvatartott személyt a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet a rendőrség szolgálati szabályzatáról 31.§ (7) bekezdés alapján nyilatkoztatni kell. Azzal, hogy a rendőrök a nyilatkozatával ellentétesen, mind a sérülés, mind a panasz tekintetében a „nem keletkezett” rubrikát húzták alá, a panaszos véleménye szerint törvénysértő módon meg akarták fosztani a panasztételhez való jog gyakorlásától, és ezzel megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogot is.

e) Jogszerűtlen bilincshasználat. Az Rtv. alapelveként fogalmazza meg az arányosság követelményét, hogy „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár”. Az Rtv. előírja továbbá, hogy kényszerítő eszköz csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembevételével alkalmazható. Még jogszerűen alkalmazott kényszerítő eszköz alkalmazása esetén sincs helye a további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége nélkül is biztosítható (16. §). A fogvatartottakkal szemben is korlátozza ezeknek az eszközöknek az alkalmazását: a fogvatartott jogainak korlátozása csak a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálhatja (18. § (3) bekezdése). A 48. § értelmében a bilincs alkalmazására csak a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy önkárosításának megakadályozására, támadásának megakadályozására, szökésének megakadályozására, ellenszegülésének megtörése érdekében van lehetőség. A Rendőrség szolgálati szabályzata értelmében „bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt, aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető, aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja, akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg, akinek a

jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg, aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget, akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy akit egyedül intézkedő rendőr állít elő".

A jelenleg hatályos, rendőrségi fogdák rendjéről szóló BM rendelet is akként fogalmaz, hogy a fogvatartott várható magatartására tekintettel keze előre, illetve hátra is bilincselhető, szükség esetén lábbilincs is alkalmazható. A fogvatartottat haladéktalanul meg kell bilincselni, ha támadást vagy szökést kísérel meg. Az eljárási cselekmény foganatosítását követően a fogdába történő visszakísérés előtt a fogvatartottat meg kell bilincselni, és ruházatát át kell vizsgálni. A kérdéskörrel foglalkozó ORFK utasítás (A Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 19/1996. (VIII. 23.) ORFK utasítás) 75. pontja értelmében a fogvatartott kísérésére vonatkozó utasítást a fogvatartás elrendelésére jogosult vezető adhat, aki az átkíséresi utasításban határozza meg többek között a kényszerítő eszköz alkalmazását vagy az alkalmazás lehetőségét. A fent leírtakkal ellentétben az 59/2010. (XI. 8.) BRFK intézkedés a fogvatartottak kísérésének biztonságos végrehajtásáról 2012. november 12. napjáig hatályban lévő 14. pontja szerint a „kíséresi feladat végrehajtása során a fogvatartottat minden esetben meg kell bilincselni. A fogvatartott várható magatartására tekintettel keze előre vagy hátra is bilincselhető, szükség esetén lábbilincs is alkalmazható." Ezt a Független Rendészeti Panasztestület állásfoglalásai nyomán végül az 58/2012. (IX. 12.) BRFK intézkedés módosította. Ettől kezdve a magasabb szintű normákkal összhangba kerülve a 14. pont szövege úgy rendelkezett, hogy „a kíséresi feladat végrehajtása során a fogvatartottat - amennyiben az Rtv.-ben és a Szolgálati Szabályzatban foglalt feltételek fennállnak - meg lehet bilincselni. A fogvatartott várható magatartására tekintettel keze előre vagy hátra is bilincselhető, szükség esetén lábbilincs is alkalmazható."

Az ombudsman és az FRPT gyakorlatából egy eset külön is kiemelendő. Egy, a sajkócazi gyermek bántalmazása miatt tett feljelentés ügyében a Dr. Á. Iskolát tíz nappal később 8-10 rendőr körbevette, majd négy 14-16 éves cigány nemzetiségű fiatakorút megbilincselve állítottak elő a rendőrségre, annak ellenére, hogy a terheltek az intézkedés során végig együttműködőek voltak. Az esettel kapcsolatban indult ombudsmani vizsgálat eredményeként a biztos rámutatott (Az alapvető jogok biztosának jelentése az AJB-2860/2012. számú ügyben), hogy a rendőrség aránytalan sérelmet okozott az intézkedés alá vont fiatakorúaknak, különösen azért, mert a rendőri intézkedések tanáraik és diáktársaik előtt történtek. Az ombudsman szerint az előállítás alkalmas volt arra is, hogy az intézkedéssorozatot végignéző diákokban félelmet keltsen. A fiatalokat a büntetőeljárás törvény előírásai alapján nem előállítani, hanem gyanúsított kihallgatásra kellett volna idézni. Az intézkedés során az eljáró rendőrök nemcsak az arányosság, de a fokozatosság elvét is figyelmen kívül hagyták, és az adott körülmények mérlegelése nélkül, automatikusan alkalmaztak bilincset - ami így az ombudsman szerint jogszerűtlen volt. A Független Rendészeti Panasztestület az egyik fiatal ügyében - a fentiekre tekintettel - szintén megállapította, hogy alapjogot súlyosan sértő rendőri intézkedés történt (A Független Rendészeti Panasztestület 215/2012. (VI.19.) számú állásfoglalása.).

Jelen panasz tárgyául tett esetben a bilincs alkalmazásának semmilyen törvényi feltétele nem állt fenn, sem szökés, sem ellenszegülés vagy más törvényi ok vagy cél fennállását megalapozó magatartást nem tanúsította, ennek ellenére több órán keresztül volt bilincsbén, nem kis részben a folyosón ülve akár mások által is észlelhető módon, mint egy veszélyes bűnöző. Pedig nem is gyanúsították meg semmivel, még szabálysértési feljelentést sem tett a rendőrség semmi miatt.

A több, mint két héttel ezelőtti bilincshasználat következtében pedig a mai napig fájó, bizsergő érzést érez a csuklójánál és a kézfejenél, így a bilincshasználat minden kétséget kizáróan szükségtelen és aránytalan volt, ami egyszerre sértette az emberi méltósághoz való jogot (a panaszos utal itt az Emberi Jogok Európai Bírósága által az Erdogan Yakiz kontra Törökország ügyben lefektetett sztenderdekre), és természetesen a mozgásszabadsághoz való jogot is.

2) A panaszos 2014. december 16-án terjesztette elő panasz kiegészítését, amelyben előadta, hogy panaszát ki kívánja egészíteni azzal, hogy a személyes tárgyi leltározását végző rendőr súlyosan megsértette a panaszos emberi méltóságát és súlyosan megrendítette a rendőrségbe vetett bizalmát azzal, hogy olyan kijelentéseket tett, miszerint „bolondokházában fogsz megrohadni te szemét” illetve majd én elintézem, hogy kitakarodj az országunkból te nyomorult.”

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőri szervtől, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) Gy. P. L. r. fhdgy., a sérelmezett intézkedést foganatosító rendőrkapitányság osztályvezetője a Testület megkeresésére 2015. január 8-án adott válaszában az alábbiakról számolt be.

A rendőri intézkedést egy állampolgár által észlelt olyan körülmény tette szükségszerűvé, mely vagyon elleni bűncselekmény elkövetésére utalt. Az ezt követő intézkedés során megállapítást nyertek olyan körülmények, melyek megalapozták a későbbiekben foganatosított intézkedéseket. A rendőrök által készített jelentésben az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírását átolvasva azonban, bár külön intézkedési pontként megjelölve nincsen, a személyes szabadság korlátozására okot adó két olyan körülmény is felmerült a későbbiek során, melyek egyenként is külön megalapozták volna a végrehajtott rendőri intézkedést. Az intézkedés során megállapítást nyert, hogy az intézkedés alá vont panaszos a vele szemben intézkedő rendőrökkel közölte, hogy nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, mely megalapozta volna az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján végrehajtott előállítási hivatkozást. Az intézkedés során megállapítást nyert továbbá, hogy a körözési nyilvántartás szerint a panaszos ellen a Sz., P. O. bocsátott ki PS 00000214789 Schengeni ID számon körözést, eltűnés miatt. A körözésben kért intézkedésként megjelölve az állt, hogy a SIS II. határozat 32. cikk alapján " Tartóztassa fel a személyt és adja át az illetékes hatóságnak, amely engedélyezi a személy biztonságos helyre szállítását, megakadályozván ezzel utazása folytatásában, amennyiben ezt a nemzetközi jogszabály lehetővé teszi, vegye fel a kapcsolatot az illetékes nemzeti hatósággal, amely dönt arról, hogy a személyt védelem alá helyezik -e. Vegye fel a kapcsolatot a N. S. irodával." Tekintettel arra a körülményre, a körözés alapján helye lett volna az Rtv. 33. § (2) bekezdés h) pontja alapján végrehajtott előállítási hivatkozásra is. Az intézkedő mindkét rendőr az intézkedés idején szolgálatban volt, az intézkedést szolgálati egyenruhában hajtották végre, melyen az állományjelző, a névtábla és a jelvény jól látható és olvasható módon el volt helyezve. Szolgálati feladatukat rendőri jelleggel ellátott szolgálati gépjárművel látták el. A fentiek alapján a panaszos az

intézkedés megkezdésekor illetve annak teljes ideje alatt tisztában volt azzal, hogy a vele szemben állók a rendőrség hivatásos állományú tagjai.

Az a körülmény, hogy a panaszos a rendőri intézkedéssel egyáltalán nem mutatott együttműködést, a vele szemben intézkedő rendőrnek kijelentette, hogy nem megy sehová, a rendőrök részéről fokozott figyelemmel végrehajtott intézkedési magatartást követelt meg, ezért álláspontom szerint a Rtv. 20. § (2) bekezdésben foglalt kötelezettségük helyszínen történő közlése az intézkedés eredményességét veszélyeztette volna. Az intézkedés befejezése előtt, az előállítás során több alkalommal közölték a hivatkozott törvényhelyben foglalt adatokat, illetve több olyan dokumentum is kitöltésre került, melyből az intézkedés alá vont személy ezekről az adatokról együttműködést egyáltalán nem tanúsító (elutasítónak mondható) magatartása ellenére is tudomást szerzett. Az Rtv - ben foglalt panaszlehetőségről szóban történő tájékoztatása mellett a személyes szabadság korlátozó intézkedés foganatosítása miatt kiadott igazolást az előállított személy aláírta, melyen a Rtv 20.§ - ában foglalt panasztételi lehetőségek és határidők szerepelnek.

Az intézkedő rendőrök több mint 10 éve teljesítenek közterületi szolgálatot, mely során ellenük ilyen jellegű probléma miatt panasz nem érkezett. A kivizsgálás idején olyan információ, amely az intézkedő rendőrök hangnemével, bánásmódjával kapcsolatos negatív információ, nem áll rendelkezésre. A panaszos kijelentései, és ezt követően folyamatosan nem együttműködő, passzív magatartást tanúsított.

A panaszos előállítása 2014. november 12.-én 09.35 perctől 2014. november 12.-én 14.45 óráig tartott. Az előállítás okát az intézkedő rendőrök az intézkedés kezdetekor közölték. Végrehajtott cselekmények: ruházat és csomag átvizsgálás az előállítóba történő befogadáshoz (a letételezés a nála lévő nagy mennyiségű személyes holmi miatt sok időt vett igénybe, T. A. r. ftzls, elmondása alapján kb. 70 percig tartott, a letéti jegyzőkönyv 5 oldalas lett.) Ez az előállítása után kb. 11.00-ig vagy 11.15 óráig tartott. Annak az ingatlanok az ellenőrzése, amelynek udvaráról a panaszos kiugrott (kb. 11.15-11.45 között történt). Személyazonosságának megállapítása (letételezés során megtalált dokumentumok alapján), körözési rendszerben történő ellenőrzés (kb. 11.35 - 11.45 között), a körözés alapján a SIRENE iroda megkeresése, először szóban, majd kérésükre írásban. A körözés alapján a válaszig, nevezett személy fel kellett tartóztatni, (kb. 1 1.45 - 14.00 óra között). A panaszos orvosi ellátására intézkedés egyfelől saját kérésére, másfelől SIRENE iroda kérésére (fent leírt események közben, a mentő 12.20 órakor érkezett, a vizsgálat és a dokumentáció elkészítése kb. fél óráig tartott), végül pedig a panaszos szabadítása, holmijának tételes visszaadása után 14.45 órakor szabadon bocsátásra került.

A panaszos letartóztatására nem került sor, a panaszos által panasz kiegészítésében leírt kijelentésekre utaló semmilyen adat nem merült fel a kivizsgálás során, álláspontunk szerint ezek a kijelentések alaptalanok, illetve ezen kijelentések további eljárások alapját képezhetik.

A készült nyilatkozat alapján az előállított személy Hozzátartozó/egyéb személy értesítését nem kérte.

2) N. Zs. r. ftzls 2014. november 12-én kelt jelentése szerint:

Szolgálati teljesítése során a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet - a rendőrség szolgálati szabályzatának 38 § (4) bekezdés a.) pontja alapján kivizsgálta a panaszossal szemben az 1994. évi XXXIV.

törvény 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján végrehajtott személyes szabadságot korlátozó intézkedés során 2014. november 12-én 09.35-09.45 óráig alkalmazott testi kényszer és bilincs kényszerítő eszköz használatot.

Az intézkedő rendőrök meghallgatásuk során elmondták, hogy a kényszerítő eszköz, bilincs használatát megelőzően a jogszabályban meghatározott felszólítás megtörtént, a 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 41 § (4) bekezdés b) pontja alapján kezeit hátra helyzetben csuklónál megbilincseltek. A bilincselés sérülést nem okozott, dologban anyagi kár nem keletkezett. A bilincs használatának megkezdését a szolgálatirányító parancsnoknak jelentették.

A panaszost meghallgatta, melynek során elmondta, hogy a kényszerítő eszköz, bilincs használata során sérülése keletkezett, a csuklóját fájlalta. Hozzá a csoportvezetőn keresztül mentőt hívtak. Az OMSZ munkatársai a panaszost megvizsgálták és ambuláns lapot töltöttek ki mely szerint a panaszos nem panaszolt külső vagy belső sérülést illetve a mentőápoló sem észlelt rajta semmilyen sérülést. A panaszos elmondta továbbá, hogy sérelmezi a rendőri intézkedést, de az ellen a kapitányságon nem kíván panaszt tenni.

A kényszerítő eszköz használata sérülést nem okozott, az intézkedő rendőrök és a kényszerintézkedés alá vont személy meghallgatása után megállapításra került, hogy a bilincs alkalmazása a Rendőrségi Törvény 48. § d) pontja alapján az ellenszegülés megtörése érdekében az intézkedés eredményes befejezéséhez szükséges, jogszerű és az intézkedés súlyával arányos volt. Az alkalmazásra jogszerűen és szakszerűen végrehajtott intézkedés során került

3) A panaszossal szemben fogatosított előállítás végrehajtásáról, kényszerítőeszköz alkalmazásáról készített jelentés szerint:

Szolgálat teljesítése során egy nő V. D. kért segítséget mivel látta, hogy a L. út 11-12 szám alatti telekről a kerítésen keresztül egy kapucnis férfi ugrott ki csomagokkal, aki kb. 100 m-re sietős léptekkel távozott a L. úton az O. u. irányába. A fentieket a nő által a rendőröknek megmutatott férfit igazolásra szólították, amelynek eleget tenni nem tudott, mivel elmondása szerint nincs nála hivatalos szerv által kiállított hiteles fényképes irat.

A fentiek alapján a panaszossal közölték, hogy személyazonosságának megállapítása és bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt előállítják a BRFK (...) kerületi Rendőrkapitányságra. A panaszos ekkor passzívan ellenállt a rendőri intézkedésnek azzal, hogy közölte, hogy ő nem megy sehova mivel nem csinált semmit, továbbá közölte velem, hogy az intézkedők nem rendőrök és ő távozik az intézkedés helyszínéről, mivel nem hajlandó annak alávetni magát. A további felszólításnak sem tett eleget arra vonatkozóan, hogy közölje, van e nála szűrő-vágó eszköz. A ruházatának átvizsgálására tett felszólításnak sem tett eleget, hogy önként pakolja ki a zsebeit a járda mellett lévő villamos elosztó dobozra.

A panaszost ekkor felszólították az együttműködésre, amelyre továbbra sem volt hajlandó. Ekkor közölték vele, hogy ha továbbra is ellen szegül az intézkedésnek vele szemben testi kényszert illetve bilincset fognak alkalmazni melyet nem vett tudomásul. Fentiek alapján az intézkedés eredményes befejezését biztosítva a panaszos karját megfogva testi kényszert alkalmaztak vele szemben és kezeit hátra helyzetben megbilincseltek, majd a szolgálati szkg-ban elhelyezték.

A panaszost további intézkedések megtétele céljából előállították a BRFK (...) kerületi Rendőrkapitányságra, ahol sérülésmentesen a csoportvezetőnek átadták.

Az előállítást követően a letételezési eljárás során, csomagjából előkerült papírokból tudomásra jutott személyi adatokat leellenőriztem, lakcímnnyilvántartásban nem szerepelt, körözési nyilvántartásban viszont szerepelt körözésben. Az adatok alapján a nyilvántartásban szereplő fénykép a panaszost ábrázolta.

A körözési nyilvántartás szerint a panaszos ellen Sz., bocsátott ki körözést eltűnés miatt a SIS rendszerben, a SIRENE irodával a K. csoportvezető vette fel a kapcsolatot,

A. Rendőrkapitányság épületében foganatosított csomagátvizsgálás során a panaszos táskájában több darab szerszámot /csavarhúzó és vágó szerszámok/ találtak, amelyek a letételezési jegyzőkönyvben szerepelnek. Az intézkedés során a panaszos ügyvédet kért, amely kiértesítéséről a Készenléti csoportvezető intézkedett, továbbá a panaszos részére mentő lett értesítve, mivel elmondása szerint "erőszakos" volt a rendőri intézkedés.

A K. csoportvezető által értesített mentő 12.20 órakor K. A. mentőápoló vezetésével érkezett a kapitányság épületébe és ott a panaszost megvizsgálta. Az OMSZ által kiállított ambuláns lap adatai alapján a panaszos nem panaszolt külső vagy belső sérülést, továbbá a mentőápoló sem észlelt sérülést a vizsgálata során. Az előállító helyiségben történő személyőrzést K. A. r. őrm. látta el. A panaszos a letételezési jegyzőkönyvet és más iratot sem volt hajlandó aláírni, a részére közölt jogorvoslati lehetőségeket sem vette tudomásul. A letételezési jegyzőkönyvben szereplő letételezési tárgyakat a K. csoportvezető utasítására az előállító helyiség előtt helyezték el.

A panaszos előállításának jogalapja a jelentés szerint Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja volt. A bilincselés jogalapja az Rtv. 48. § d) pontja volt. A panaszos az Rtv. 18.§ (1) bekezdés alapján az előállított a hozzátartozója/képviselőjének kiértesítését nem kérte

4) Az előállítási időtartamáról a BRFK. (...) kerületi Rendőrkapitányság által kiállított igazolás szerint az előállítás az Rtv. 33. § (2) bekezdés e) pontja alapján 2014. november 12-én 9 óra 35 perctől 14 óra 45 percig tartott. Az igazoláson mind a „sérülése, panasz keletkezett illetve nem keletkezett” rész alá volt húzva, be volt karikázva. A bekarikázott „keletkezett” mind két kérdésnél oda volt írva feltehetően a panaszos írásával, hogy keletkezett.

5) A panaszos az előállítás során szokásos nyilatkozatok megtételét megtagadta. Két rendőr aláírásával hitelesítette, hogy a szükséges jogorvoslati és a panaszos jogaira-kötelezettségeire vonatkozó tájékoztatásokat megadták, de a panaszos nem volt hajlandó tudomásul venni. A Testület megjegyzi, hogy a hozzátartozó/egyéb személy kiértesítésénél be van karikázva a nem kérem válasz lehetőség, ami alatt egy rendőr aláírása található.

6) A kényszerítő eszköz alkalmazásának parancsnoki kivizsgálásáról szóló, 2014. november 8-án kelt jelentés szerint a bilincs alkalmazása jogszerű, szakszerű, szükséges és arányos volt.

7) A rendőrség mellékelte az előállítás során a panaszos letételezési tárgyairól felvett jegyzéket, OMSZ mentési dokumentációs lapot (amely nem olvasható) illetve egyéb a panaszos személyazonosságának megállapításával kapcsolatos iratokat, amelyek új a panaszügy

szempontjából releváns információt nem tartalmaznak, ezért ezen iratok részletes ismertetésétől a Testület eltekint.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) és a 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításokra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt, emberi méltósághoz, IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, a VI. cikkben foglalt személyes adatok védelméhez, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként az eljáró rendőrök intézkedési kötelezettségét vizsgálta.

A Testület rendelkezésére álló rendőri iratok szerint a járőrök szolgálatuk teljesítése során, állampolgári bejelentést kaptak, ami szerint egy kapucnis férfi (a panaszos) ugrott ki csomagokkal egy ingatlan kerítésén, és sietős léptekkel távolodott.

A panaszos beadványában mindössze arról számol be, hogy 2014. november 12-én egy rendőrautóból kiszálló két rendőr igazoltatta őt, az intézkedés előzményeiről nem tett említést.

Itt szükséges utalni az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat tovább részletezi az intézkedési kötelezettség szabályait. A Szolgálati Szabályzat 8. §-a szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A panaszos bejelentő által vázolt magatartása, miszerint kimászott egy kerítésen csomagokkal és sietősen távozott, a Testület álláspontja szerint felmerülhetett a gyanú, hogy a panaszos magatartásával vagyon elleni jogellenes cselekményt követett el, ami rendőri intézkedés foganatosítását tette szükségessé.

A Testület megítélése szerint felmerült annak a szükséges mértékű gyanúja, hogy a panaszos jogellenes cselekmény(ek)e)t követett el. Ez az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett.

2) A rendőrségi iratok szerint a panaszos igazoltatásának alapjául az Rtv. 29. § (1) bekezdés első fordulata szolgált.

Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés szerint a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek személyazonosságát a közrend, közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A Testület megítélése szerint egy bűncselekmény, szabálysértés, illetve szabályszegés elkövetésének gyanúja bizonyosan olyan körülmény, amely a közrend, közbiztonság védelme érdekében foganatosított igazoltatást megalapozza.

A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök az igazoltatást megfelelő joggal hajtották végre, ezért az a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát nem sértette.

3) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés jogalapját.

A panaszos beadványában sérelmezte bilincselését. Panaszos előadta, hogy Az egyik rendőr felszólította, hogy előtte még ürítse ki a zsebeimet. Ennek a felszólításnak azonban nem tette eleget, mert nem értette, hogy az utcán hová kellene kiürítenie a zsebeit. A rendőr négyszer-ötször megismételte a felszólítást, majd miután annak továbbra sem engedelmeskedett, az intézkedő rendőr hátrabilincselte a panaszos kezét és az autóra tuszkolta. A kapitányság elé érve felszólították, hogy szálljon ki a kocsiból. Ennek sem engedelmeskedett a panaszos, azt mondta, hogy egy ügyvéddel szeretne beszélni. A rendőrök ezt követően erőszakkal kirángatták a kocsiból és bevitték a P. utcai kapitányság épületébe. Körülbelül fél 1-ig a folyosón ült hátrabilincselte kézzel.

A Testület rendelkezésére álló rendőrségi iratok szerint a panaszost felszólították az együttműködő magatartásra, amelyre nem volt hajlandó. Ekkor az intézkedő rendőr közölte vele, hogy ha továbbra is ellenszegül, vele szemben testi kényszerrel illetve bilincset fognak alkalmazni, amelyet nem vett tudomásul. Mindezek alapján az intézkedés eredményes befejezését biztosítva a panaszos karját megfogva testi kényszerrel alkalmazták vele szemben és kezét hátra helyzetben megbilincseltek, majd a szolgálati gépjárműben került elhelyezésre a panaszos, akinek bilincselése 2014. november 12-én 9 óra 35 perctől 9 óra 45 percig tartott.

Az Rtv. 47. § szerint „a rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.”

A Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdés szerint „a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfeszítéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.”

A panaszossal szemben fogatosított bilincselés jogalapja a rendőrségi iratok és jelentések alapján az Rtv. 48. § d) pontja volt, amely szerint „a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy ellenszegülésének megtörésére.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) a-d) pontjai szerint, bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

A Testület a kényszerítő eszköz alkalmazásával kapcsolatban figyelembe vette egyrészt az Rtv. 15. § szerinti arányosság elvét, amely szerint „több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az arányosság követelményének a Testület álláspontja szerint elvi értelel kell érvényesülnie a rendőrség minden eljárása során.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Másrészt a Testület figyelembe vette Szolgálati Szabályzat 39. § (1) bekezdését, amely alapján „az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.”

A rendőr által alkalmazható kényszerítő eszközök közül a testi kényszer a legenyhébb, amelyet a bilincselés követ. A fenti rendelkezések alapján a kényszerítő eszközöket az arányosság és fokozatosság elvének megfelelően kell alkalmazni.

Mindezek alapján, a Testület álláspontja szerint a panaszos alapvetően nem tanúsított együttműködő magatartást a felszólítások ellenére sem, tehát a testi kényszer Rtv-ben támasztott feltételei mindenképp fennálltak.

A Testület vizsgálta, hogy a panaszossal szemben fogatosított bilincselés a Szolgálati Szabályzat 39. § (1) bekezdésében lefektetett fokozatosság és az Rtv. 15. §-ban lefektetett arányosság elvének megfelelt-e.

Ezzel kapcsolatban a Testület figyelembe vette egyrészt, hogy a panaszos saját elmondása szerint is az intézkedés során végig nem tanúsított együttműködő magatartást négy-öt felszólítás ellenére sem. Ennél fogva a panaszos a bilincselését megelőző testi kényszer - a panaszos karjának megfogása - alkalmazása során sem hagyott fel az ellenszegülő magatartással, tehát a bilincselés feltételeként támasztott ellenszegülés a Testület álláspontja szerint a testi kényszer alkalmazása idején is fennállt. A fokozatosság elvét a Testület álláspontja szerint nem sértette a bilincs alkalmazása.

Másrészt, a panaszosnál, mint ahogy a megismert tényállásból is kitűnik nagy mennyiségű tárgy volt, melyet nem volt hajlandó megmutatni a rendőröknek, így ruházat- csomagátvizsgálása az utcai helyszínen, nyilvánosan aránytalanul nehézkes és az emberi méltósághoz való jog sérelmére alkalmas lehetett volna, ezért a rendőrkapitányságra történő beszállítás idejére a Testület álláspontja szerint biztonsági szempontból is szükséges volt a bilincs alkalmazása az eredményes előállítás végett. Az arányosság elvét a Testület álláspontja szerint nem sértette a bilincs alkalmazása.

Az arányosság érvényesülésének kérdést a Testület a bilincselés időtartamának vonatkozásában is indokoltan tartotta vizsgálni, azonban e tekintetben a rendőrség és a panaszos által előadott tényállás – a rendőri jelentések szerint a bilincs 9 óra 35 perctől 9 óra 45 percig összesen 10 perc időtartamban volt a panaszoson, a panaszos szerint pedig az előállítás kezdetétől, tehát 9 óra 35 perctől 12 óra 30 percig, megközelítőleg 3 óra hosszan – között olyan mértékű ellenét feszül, amit a Testület a rendelkezésére álló bizonyítási eszközök segítségével feloldani nem tudott, így a bilincselés időtartamával kapcsolatban érdemben nem tudta vizsgálni az arányosság követelményének érvényesülését.

A panaszos sérelmezte a bilincshasználat körülményeit is. Felhívta a Testület figyelmét az Alapjogi Biztos AJB-2860/2012. számú ügyére, és a Testület ugyanezen ügyhöz köthető 215/2012. (VI. 19.) számú állásfoglalására (a továbbiakban: a panaszos által hivatkozott első ügy) valamint utalt az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) által az Erdogan Yagiz kontra Törökország ügyben hozott ítéletre.

A Testület megjegyzi, hogy a panaszos által hivatkozott első ügyben a megbilincseltek személyek végig együttműködőek voltak a rendőrséggel, ami lényeges különbség jelen ügyhöz képest. A rendőrök a panaszos által hivatkozott első ügyben az intézkedés alá vontakkal szemben a rendőrségi iratok és az egyéb bizonyítékok alapján nem alkalmaztak egyáltalán testi kényszert, hanem automatikusan bilincselést fogadosítottak. Ez újabb lényeges különbség jelen ügyhöz képest. Harmadsorban pedig a panaszos által hivatkozott első ügyben az adott konkrét eset körülményeit tekintve volt aránytalan az intézkedés alá vontakkal szemben, nem objektív értelemben. A panaszos által hivatkozott első ügy és jelen panasz tárgyává tett eset között nem áll fenn olyan párhuzamosság, ami a panaszos által hivatkozott első ügyben súlyos alapjogsérelemhez vezetett és jelen ügyben figyelembe vehető lenne, jelesül a panaszos nem fiatalos, nem iskola- munkatársai vagy akár bármilyen tömeg szeme láttára állították elő.

A panaszos által hivatkozott másik ügy, az Erdogan Yakiz kontra Törökország ügyet illetően szintén hasonló megállapításokra jutott a Testület, miszerint nem áll fenn a szükséges mértékű párhuzam a két ügy között. A panaszos által hivatkozott ügyben az intézkedés alá vontat a rendőrség parkolójában nagy tömeg előtt bilincseltek meg, majd megbilincselve vitték a rendőrök munkahelyére és otthonába házkutatás fogadosítása végett. Az ügyben a Bíróság megállapította a

megalázó bánásmód tilalmának (Emberi Jogok Európai Egyezménye, 3. cikk) sérelmét, mivel a bilincs nyilvános viselése sértheti az érintett önbecsülését és pszichés károkat is okozhat. Jelen ügyben a panaszos által hivatkozott körülmények nem álltak fenn, mivel bilincselését követően a rendőrök a panaszost a szolgálati gépjárműben elhelyezték, majd a Rendőrkapitányságra érve előállító helyiségben helyezték el, amit a rendőrség dokumentumokkal alátámasztott. Mindezek alapján a Testület által megállapított tényállás szerint a rendőrség nem megalázóan, nyilvános helyen, mintegy „mutogatva” fogatosított bilincselést a panaszossal szemben.

A Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés nem sértette a panaszos emberi méltósághoz való jogát.

5) A Testület ezt követően a panaszos előállításának jogszerűségét és időtartamát vizsgálta meg.

a) Az előállításról készült rendőri jelentés tanúsága szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján állították elő. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható;

Mint ahogy a fenti jogszabályi rendelkezésből is kiolvasható, az előállítás Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontján alapuló előállítás az intézkedő rendőr mérlegelése – lásd: „állíthatja” kifejezés - alapján fogatosítható. Ezért a testület vizsgálta, hogy a rendőr mérlegelése alapján történő előállítás megfelelt-e, a már idézett Rtv. 15. §-ban foglalt arányosság követelményének.

A Testület által rekonstruált tényállás szerint, mint ahogy a Testület jelen állásfoglalás III. rész 1) pontjában kifejtette fennállt a szükséges szintű gyanú, hogy a panaszos bűncselekményt követhetett el, továbbá a rendőrségi iratok szerint többszöri felszólítás ellenére sem volt hajlandó igazolni személyazonosságát. Mindezek alapján a Testület véleménye szerint az előállítás rendőri mérlegelés alapján történő fogatosítása nem sértette az Rtv. 15. §-ban foglalt arányosság követelményét.

b) Az előállítás jogalapja a panaszos számára kiadott előállításról szóló igazolás szerint az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontja volt, ami szerint „a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akinek előállítását külön törvényben meghatározott feltételek alapján elrendelik.”

A Testület rendelkezésére álló iratok tanúsága szerint, miután a panaszost előállították a BRFK I. Kerületi Rendőrkapitányságon és megállapították személyazonosságát kiderült, hogy a második generációs S. I. Rendszerben (a továbbiakban: SIS II.) Sz. 2014. október 3-án közlést adott ki a panaszossal szemben eltűnés miatt. A szlovák hatóságok által kért intézkedés szerint fel kell tartóztatni a panaszost és átadni az illetékes hatóságnak, amely engedélyezi a személy biztonságos helyre szállítását.

A S. I. R. második generációjának (SIS II) létrehozásáról, működtetéséről és használatáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 1987/2006/EK rendelet (a továbbiakban: SIS II. rendelet) 1. cikk (2) bekezdése szerint „a SIS II célja – e rendeletnek megfelelően – az e rendszer útján szolgáltatott információk felhasználásával a tagállamok területén a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térségén belül az Európai Unióban egy magas biztonsági szint biztosítása,

beleértve a közbiztonság és közrend fenntartását és a biztonság védelmét is, valamint a Szerződés harmadik részének IV. címében foglalt, a személyeknek a tagállamok területén való mozgására vonatkozó rendelkezéseknek az alkalmazása.

A SIS II. rendelet 3. cikk a) pontja szerint „figyelmeztető jelzés”: a SIS II-be bevitt adatok halmaza, amely az illetékes hatóságok számára lehetővé teszi, hogy egy foganatosítandó egyedi intézkedés céljából valamely személyt azonosítsanak

A S. I. R. második generációjának (SIS II) létrehozásáról, működtetéséről és használatáról szóló, a Tanács 2007/533/IB határozata (a továbbiakban: SIS II. határozat) 32. cikk (1) bekezdése szerint „a figyelmeztető jelzést kiadó tagállam illetékes hatóságának megkeresésére a SIS II-be be kell vinni az olyan eltűnt személyekre vonatkozó adatokat, akiket saját védelmük érdekében védelem alá kell helyezni és/vagy hollétüket meg kell állapítani.”

A SIS II. határozat 33. cikk (1) bekezdése szerint „amennyiben a 32. cikkben említett személyek hollétét megállapítják, az illetékes hatóságok – a (2) bekezdésre is figyelemmel – közlik az érintett személyek hollétét a figyelmeztető jelzést kiadó tagállammal. A 32. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett esetekben, amennyiben a nemzeti jog erre lehetőséget biztosít, útjuk folytatásának megakadályozása érdekében biztonságos helyre vihetik őket.”

A S. I. R. második generációja keretében történő információcseréről, továbbá egyes rendészeti tárgyú törvények ezzel, valamint a Magyar Egyszerűsítési Programmal összefüggő módosításáról szóló 2012. évi CLXXXI. törvény 27. § (1) bekezdése szerint „a SIS II-t alkalmazó külföldi állam által elhelyezett figyelmeztető jelzés alapján elért találat esetén a kért intézkedést - ideértve a 17. § (4) bekezdése szerinti alternatív intézkedést is - a hatályos jogszabályoknak megfelelően kell végrehajtani és erről, valamint a végrehajtás akadályairól, illetve a végrehajtáshoz szükséges kiegészítő információk igényléséről a SIRENE Irodát értesíteni kell.”

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontja alapján megfelelő joggal állították elő.

A Testület megjegyzi továbbá, hogy a panaszos beadványában azért sérelmezte az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontja szerinti előállítást, mert álláspontja szerint ez nem kellően pontos, körülírt indoka előállításának, mivel nem tudja mely jogszabály az, amelyik alapján előállították és emiatt jogorvoslathoz való joga is kiüresedik.

A Testület a panaszos ezen felvetésével kapcsolatban megállapította, hogy a rendőrség kötelezettsége az előállításról szóló igazolást illetően nem részletes szöveges indokolásra, hanem az előállítás Rtv.-ben szabályozott jogalapjának megjelölésére terjed ki, amelynek eleget tett. Sem a rendőrség, sem a Testület nem vizsgálhat felül egy jogszabályi rendelkezést – jelen esetben az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontját - aszerint, hogy az alkotmányos szempontból megfelel-e a világosság követelményének, avagy kellően konkrét rendelkezést tartalmaz-e. Erre csakis az Alkotmánybíróság jogosult. A rendőrség tehát nem sértette a panaszos alapvető jogait, amikor Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontját jelölte meg az előállítás jogalapjaként.

Másfelől a panaszos jogorvoslathoz való joga sem üresedett ki, mivel, a jogorvoslat gyakorlásához elég pusztán az alapvető jog sérelmének valószínűsítése - tehát ha a panaszos úgy véli sérült az alapvető joga, jelen esetben, úgy érzi jogalap nélkül állították elő – minden további nélkül az Rtv.-ben támasztott feltételek szerint gyakorolhatja panaszjogát. Nem feltétele a jogorvoslat igénybevételnek az, hogy a panaszos tételesen alátámassza, megindokolja alapjogának sérelmét.

Harmadsorban a Testület szükségesnek tartotta vizsgálni, hogy nem sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, annak kapcsán, hogy a rendőrök által, az előállításról készített jelentés más jogalapot jelöl meg, mint a panaszos részre kiadott igazolás. A Testület ezzel kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy, az intézkedés megkezdésekor – mivel a panaszos nem igazolta magát – az intézkedő rendőrök nem tudhattak a SIS II rendszerben a panaszossal szemben kiadott körözés tényéről, így az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja képezte az előállítás eredeti jogalapját. Miután a rendőrkapitányságon megállapították a panaszos személyazonosságát fény derült a SIS II rendszerben a Szlovákia által elrendelt körözésre, ami a fentiek alapján megalapozza az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontja szerinti előállítást. Ehelyütt a Testület felhívja a figyelmet, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdése az előállítás úgynevezett kötelező eseteit sorolja fel, ahol a rendőr nem mérlegelhet, míg az Rtv. 33. § (2) bekezdése az előállítás úgynevezett fakultatív feltételeit szabályozza, ahol a rendőr számára lehetőség az előállítás foganatosítása, így lényegében rendőri mérlegeléstől függ annak alkalmazása. Mivel az intézkedés során olyan körülményre derült fény, amely az Rtv. 33. § (1) bekezdése szerinti előállítást alapozták meg, a rendőrség nem járt el alapjogsértően, amikor az igazoláson a „szigorúbb” kötelező előállítást előíró Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontját jelölte meg jogalapként.

A Testület a körülmények összességének értékelését követően arra az álláspontra jutott, hogy a fentiek alapján fennállt az előállítás feltétele. Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) és e) pontja is megfelelő jogalapot biztosított az előállításához.

c) A Testület ezt követően azt értékelt, hogy a panaszos előállításának időtartama a jogszabályi előírásoknak és az arányosság követelményének megfelelt-e.

Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése tartalmazza az előállítás időtartamára vonatkozó rendelkezéseket. Ennek értelmében a személyi szabadság csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozható. Ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja, amennyiben ez indokolt és az előállítás célja még nem valósult meg. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Testület ehelyütt hivatkozik az arányosság követelményére is, amelyet az Rtv. 15. §-ának (1) bekezdése úgy határoz meg, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

Az előállítás időtartamáról kiállított igazolás szerint a panaszos előállítása 2014. november 12-én 9 óra 35 perctől 14 óra 45 percig tartott.

A Testület által rekonstruált tényállás szerint ezen időtartam alatt sor került a panaszos elszállítására, a BRFK (...) kerületi Rendőrkapitányságra, személyazonosságának megállapítására, ruházat- csomag átvizsgálásra (ami a panaszosnál lévő nagy mennyiségű személyes tárgy miatt

különösen hosszú időt vett igénybe), annak az ingatlanok az ellenőrzésére, ahonnan a panaszos kiugrott, körözési rendszerben történő ellenőrzésre, a körözés alapján a SIRENE iroda megkeresésére, a panaszos saját maga által kért orvosi ellátására valamint szabadítására, személyes tárgyainak visszaadására.

A Testület a fentiek alapján rekonstruálta az előállítás időtartama alatt történt eseményeket, ami alapján úgy foglalt állást, hogy az előállítás időtartama nem volt aránytalanul hosszú, különösen a panaszos együttműködésének hiánya, valamint a panaszossal szemben kiadott körözéssel kapcsolatos eljárási teendők miatt.

Mindezek alapján az előállítás időtartama miatt a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

7) A panaszos sérelmezte az általa értesíteni kívánt személy értesítésének elmaradását valamint a panaszjogának sérelmét.

a) A panaszos az általa értesíteni kívánt személy értesítésének elmaradása kapcsán az alábbi megállapításokra jutott.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

A panaszos beadványa szerint a hozzá intézett kérdésekre a panaszos nem válaszolt, folyamatosan ügyvédet kért. A rendőrök között lezajlott beszélgetésből arra következtetett, hogy a panaszost tartják valamilyen, aznap reggel elkövetett bűncselekmény lehetséges elkövetőjének, azonban nem gyanúsították meg semmivel, kihallgatása nem volt.

A panaszos dolgairól készült jegyzőkönyv elkészültét követően még fogdába is zárták. Amikor felszólították, hogy vegye ki a cipőfűzőit, ennek sem tett eleget, ezért két rendőr fűzte ki azokat a cipőiből. Ügyvédet csak ezt követően hívták, a panaszos által megadott elérhetőségeken. Először az AVM-es utcajogászt hívták, de a rendőrök azt mondták, hogy nem tudták elérni, majd a Menhely Alapítványnak dolgozó ügyvédet hívták, de őt sem lehetett elérni. Ezen kívül a panaszos tudta még a H. és a M. számát is, s kérte a rendőröket, hogy akkor ezeket is hívják, de a rendőrök azt mondták, hogy ezek nem személyek, ezért őket nem hívják.

Az a tény, hogy a rendőrök az általa adott elérhetőségek közül, a M. H. B.-t és a M. Sz. Cs.-t nem voltak hajlandóak értesíteni, a védelemhez való jog sérelmét jelentették. Az indokolás, miszerint a fent említett szervezetek nem természetes személyek, nem elfogadható, ugyanis a rendőrség önhatalmúlag nem döntheti el, hogy mely szervezeteken vagy személyeken keresztül értesítheti a panaszos, a védelmét ellátó ügyvédet.

Gy. P. L. r. fhdgy., a sérelmezett intézkedést foganatosító rendőrkapitányság osztályvezetője a Testület megkeresésére adott válaszában úgy nyilatkozott, hogy a készült nyilatkozat alapján a panaszos hozzátartozó vagy egyéb személy értesítését nem kérte. A hivatkozott nyilatkozaton az

szerepel, hogy a panaszos a kérdésekre nem volt hajlandó megtenni, ugyanakkor a hozzátartozó vagy egyéb személy értesítésénél a „nem kérek” rész szerepel bekarikázva, amit rendőri aláírás hitelesít. Ez önmagában már ellentmondást generált a rendőrség által előadott tényállásban, azonban a fő ellentmondás Gy. P. L. r. fhdgy. és az előállításról készült rendőri jelentés között feszül. Utóbbi dokumentumban az olvasható, hogy az intézkedés során a panaszos ügyvédet kért, amely kiértesítéséről a készenléti csoportvezető intézkedett. A Testület hozzáteszi, hogy az előállításról készült jelentés önmagával szemben is ellentmondásban van, mert az is olvasható benne, hogy Az Rtv. 18.§ (1) bekezdés alapján az előállított a hozzátartozója/képviselőjének kiértesítését nem kérte.

A fentiek alapján a Testület a panaszos által előadottakat fogadta el.

A Testület álláspontja szerint, sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, az általa értesíteni kívánt személy értesítésének elmaradása illetve az értesítésről szóló nyilatkozat pontatlan kitöltése miatt.

b) A panaszos panaszjogának sérelmét illetően a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

A panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy az egyik rendőr megkérdezte a panaszostól, amikor a fogdán volt bezárva, hogy az előállítása alatt keletkezett-e panasza vagy sérülése. Erre a panaszos igennel felelt, az elkészült igazoláson azonban, mindkét esetben a „nem keletkezett” rubrikát húzták alá a rendőrök. Ezt észelve a panaszos bekarikázta a „keletkezett” rubrikát, mindkét példányon.

A panaszos álláspontja szerint nyilatkozatával ellentétben, mind a sérülés mind a panasz tekintetében a nem keletkezett rubrikát húzták alá. A panaszos véleménye szerint ezáltal törvénytelenül meg akarták fosztani a panasztételhez való jogától.

A rendelkezésre álló rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszos a szükséges nyilatkozatokat nem volt hajlandó kitölteni, a jogorvoslati tájékoztatást megadták, amit nem vett tudomásul a panaszos. Ez utóbbi megtörténtét két rendőr aláírásával igazolta. A panaszos ugyanakkor átvette az előállításáról szóló igazolást. Az igazoláson mind a „sérülése, panasza keletkezett illetve nem keletkezett” rész alá volt húzva, be volt karikázva. A bekarikázott „keletkezett” mind két kérdésnél oda volt írva feltehetően a panaszos írásával, hogy keletkezett. N. Zs. r. ftzls. jelentése szerint a panaszos úgy nyilatkozott, hogy sérelmezi a rendőri intézkedést, de az ellen nem kíván a foganatosító rendőrkapitányságon panasszal élni.

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés szabályozza a rendőri intézkedés alakiságát, amely szerint „a rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (1) bekezdése tovább pontosítja az Rtv-ben meghatározottakat. Eszerint „az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont

nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (7) bekezdés szerint elhelyezéskor a fogvatartottat nyilatkoztatni kell sérüléséről, esetleges panaszáról. Betegség vagy sérülés esetén orvosi ellátásban kell részesíteni, ruházatát támadás vagy önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele céljából a felügyeletet ellátó rendőrnek át kell vizsgálnia. A ruházat átvizsgálását a fogvatartottal ellentétes nemű személy nem végezheti, valamint nem lehet jelen, kivéve, ha az átvizsgálás technikai eszközzel történik.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdés szerint „akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója bírálja el.

Az Rtv. 93. § (1) bekezdés „a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az öt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított húsz napon belül lehet előterjeszteni.

Az Rtv. 93/B. § (1)-(2) bekezdései szerint „az intézkedést foganatosító szervhez benyújtott panaszt az intézkedést foganatosító szerv vezetője közigazgatási hatósági eljárásban bírálja el. A panaszt az intézkedést követő harminc napon belül lehet előterjeszteni és a beérkezéstől, illetve az áttételtől számított harminc napon belül kell elbírálni.

A Testület elsőként azt vizsgálta a panaszos panaszjogának esetleges sérelmét illetően, hogy az igazolás helytelen kitöltése alkalmas lehet arra, hogy megfosssa a panaszost panaszjogától. A fenti jogszabályi rendelkezésekből kitűnik, hogy a panasz kivizsgálására a panaszos választása alapján a foganatosító rendőrkapitányság vagy a Testület jogosult. Előbbi esetén a sérelmezett intézkedést követő 30 napon belül, utóbbi esetén a sérelmezett intézkedést - vagy ha az öt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól – követő húsz napon belül terjeszthető elő a panasz. A panasz előterjesztésének nem előfeltétele, hogy az előállításról szóló igazoláson már éljen panasszal a panaszos. A fentiek alapján, tehát a Testület álláspontja szerint a panaszos azon állítása, miszerint meg akarták fosztani a panasztételhez való jogtól nem helytálló, hiszen az igazolás kitöltése erre nem alkalmas.

Ugyanakkor a Testület álláspontja szerint, nyilvánvalóan alkalmas arra az igazolás vonatkozó részének esetleges helytelen kitöltése alkalmas arra, hogy megnehezítse a panaszjog gyakorlását,

mivel külön beadvánnyal kell fordulni az intézkedést foganatosító szervhez vagy a Testülethez, így egy esetleges ilyen rendőri magatartás alkalmas a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére.

A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint megállapítható-e azon rendőri cselekmény, miszerint a panaszos nyilatkozatával ellentétesen töltötték ki az előállításról szóló igazolást.

A Testület ehelyütt figyelembe vette jelen állásfoglalás III. rész 7) a) pontjában megállapított tényállást, miszerint valószínűleg a panaszos nyilatkozata nem állt összhangban a rendőrség által kitöltött nyilatkozattal. A Testület figyelembe vette továbbá, hogy az igazolásnak nemcsak a panaszos által mellékelt – amit akár utólag is kitölthetett volna – hanem a rendőrség példányán is be van karikázta, oda van írva a „keletkezett”. Mindezek alapján felmerülhetett, hogy a rendőrség a panaszos nyilatkozatát helytelenül rögzítették az igazoláson, ami ugyan nem üresíti ki, nem vonja meg a panaszos panaszhoz való jogát, de alkalmas arra, hogy sérüljön a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A Testület álláspontja szerint sérül a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga az igazolás helytelen kitöltése miatt.

8) A panaszos beadványában sérelmezte az eljáró rendőrök hangnemét és bánásmódját.

A rendőrök magatartásával kapcsolatban a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekre. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a

rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A panaszos beadványában előadta, hogy a személyes tárgyi leltározását végző rendőr súlyosan megsértette a panaszos emberi méltóságát és súlyosan megrendítette a rendőrségbe vetett bizalmát azzal, hogy olyan kijelentéseket tett, miszerint „bolondokházában fogsz megrohadni te szemét” illetve majd én elintézem, hogy kitakarodj az országból te nyomorult.”

A Testület rendelkezésére álló rendőrségi iratok szerint a panaszos által említett kijelentésekre utaló semmilyen adat nem merült fel, a rendőrség álláspontja szerint ezek a kijelentések alaptalanok, valamint további eljárások alapját képezhetik.

A fentiek alapján a panaszos és a rendőrség álláspontja között olyan ellentét feszül, amit a Testület a rendelkezésére álló iratokkal nem tud feloldani, ezért Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

IV.

A Testület megítélése szerint felmerült annak a szükséges mértékű gyanúja, hogy a panaszos jogellenes cselekmény(ek)e)t követett el. Ez az Rtv. 13. §-a értelmében rendőri beavatkozást tett szükségessé, intézkedési kötelezettséget keletkeztetett. A Testület álláspontja szerint az intézkedő rendőrök az igazoltatást megfelelő joggal hajtották végre, ezért az a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát nem sértette. A Testület álláspontja szerint a panaszossal szemben alkalmazott bilincselés nem sértette a panaszos emberi méltósághoz való jogát. A Testület a körülmények összességének értékelését követően arra az álláspontra jutott, hogy fennállt az előállítás feltétele. Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének b) és e) pontja is megfelelő jogalapot biztosított az előállításához. Az előállítás időtartama miatt a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga. A panaszos és a rendőrség álláspontja között olyan ellentét feszül, amit a Testület a rendelkezésére álló iratokkal nem tud feloldani, ezért Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A Testület álláspontja szerint, ugyanakkor sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, az általa értesíteni kívánt személy elmaradása illetve az értesítésről szóló nyilatkozat pontatlan kitöltése miatt. A Testület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga az igazolás helytelen kitöltése miatt.

A Testület álláspontja szerint a megvalósult alapjogsértés mértéke nem éri el a súlyosság azon fokát, ami indokolná az állásfoglalás országos Rendőr-főkapitányhoz történő megküldését. Az értesítéssel kapcsolatos panaszelem tekintetében a Testület figyelembe vette, hogy a panaszos saját állítása szerint sem jelölt meg egy konkrét értesítendő személyt, hanem különböző szervezeteket sorolt fel, amelyek közül többet meg is kíséreltek elérni a rendőrök. Ezzel és a panaszos egész intézkedés során tanúsított együttműködést megtagadó magatartásával a Testület meglátása szerint a panaszos maga is közrehatótt abban, hogy nyilatkozata nem megfelelően került rögzítésre és ezáltal a panaszos Rtv. 18. § (1) bekezdésében foglalt joga nem érvényesült megfelelően. Az

igazoláson aláhúzott jogorvoslattal kapcsolatos panaszem tekintetében a Testület megállapította, hogy annak esetleges helytelen kitöltése nem fosztotta meg a panaszost jogorvoslati jogától.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2015. szeptember 24.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Cservák Csaba
előadó testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET